

רע"פ 5259/14 - אליהו זליקובסקי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5259/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: אליהו זליקובסקי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, בע"פ 8132-02-14, מיום 30.6.2014, שניתן על-ידי כב' השופטים: ד' ברלינר - נשיאה; ג' קרא - סג"נ; מ' סוקולוב

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטים: ד' ברלינר - נשיאה; ג' קרא - סג"נ; מ' סוקולוב), בע"פ 8132-02-14, מיום 30.6.2014, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה בתל אביב-יפו (כב' השופט י' ויטלסון - סג"נ), בגמ"ר 10984-05, מיום 18.12.2013.

2. מעובדות כתב האישום אשר הוגש נגד המבקש עולה, כי ביום 29.11.2003, הוא נהג ברכב פרטי ברחוב יפת, ביפו. בצומת הרחובות יפת ואפלטון, ביצע המבקש פניית פרסה, בשעה שהגברת גרציה עגמי ז"ל (להלן: המנוחה) - ילידת 1935, חצתה את הרחוב לכיוון נסיעתו של המבקש. המבקש לא הבחין במנוחה, ופגע בה בדופן הימנית-קדמית

עמוד 1

של רכבו. כתוצאה מפגיעת הרכב, הוטלה המנוחה על הקרקע, ופונתה לבית החולים כשהיא סובלת משברים בכל חלקי גופה, לרבות באגן הירכיים ובצלעות.

ביום 13.2.2003, נפטרה המנוחה בבית החולים. בכתב האישום נטען, כי מות המנוחה נגרם כתוצאה מנהיגתו הרשלנית של המבקש, ויוחסה לו עבירת גרימת מוות ברשלנות, לפי סעיף 34 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), בצירוף סעיפים 40 ו-64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש].

יש לציין, כי כתב האישום המקורי נגד המבקש הוגש ביום 6.4.2005, אך מאחר שהוא לא אותר, הוטלה כתב האישום. ביום 30.1.2011, לאחר שהמבקש חזר לארץ ואותר, הוגש נגדו כתב האישום מחדש.

3. ביום 3.5.2012, הורשע המבקש על יסוד הודייתו, בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. הודייתו של המבקש ניתנה במסגרתו של הסדר טיעון, בו הוסכם כי המשיבה תבקש להטיל על המבקש 6 חודשי מאסר על דרך של עבודות שירות, לצד עונש פסילת רישיון.

ואולם, לאחר קבלת חוות דעתו של הממונה על עבודות השירות, התברר כי המבקש סובל משחפת נגיפית, אשר פוסלת אותו מביצוע עבודות שירות. כתוצאה מכך, נעתר בית המשפט לתעבורה לבקשתו של המבקש לחזור בו מהודייתו, ולנהל משפט הוכחות. ואולם, ביום 22.9.2013, חזר בו המבקש פעם נוספת, והודה בשנית במיוחס לו בכתב האישום.

4. ביום 18.12.2013, נגזר דינו של המבקש. מגזר הדין עולה, כי בחמשת השנים שקדמו להגשת כתב האישום המחודש, היה המבקש נתון במעצר בהודו, שם נדבק במחלת השחפת הנגיפית. עוד עולה מגזר הדין, כי אין מחלוקת שהתאונה נגרמה גם בשל רשלנותה התורמת של המנוחה, אשר נכנסה לצומת שלא במעבר חצייה, ומבלי להביט לעבר כלי הרכב המתקרבים. בית המשפט לתעבורה קבע, כי בהתחשב בחלופי הזמן ממועד האירוע ובשים לב לרשלנותה התורמת של המנוחה, ולנוכח מצבו הרפואי הקשה של המבקש, אין מקום להטיל עליו עונש מאסר לריצוי בפועל. בהתאם לכך, הושתו על המבקש העונשים הבאים: קנס בסך 5,000 ₪ או 100 ימי מאסר תמורתו; פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 10 שנים; 6 חודשי מאסר על-תנאי, למשך 3 שנים, לבל יעבור המבקש עבירה של נהיגה בזמן פסילה או עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין.

5. המבקש ערער על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, וביום 30.6.2014 נדחה ערעורו. בית המשפט המחוזי קבע, כי נעשה עם המבקש "חסד" בכך שלא נגזר עליו מאסר בפועל ולו ליום אחד, על-אף שהתאונה בה היה מעורב הביאה למותה של המנוחה. נקבע, כי משך תקופת הפסילה מאזן את קולת יתר רכיבי עונשו של המבקש, ויש בו כדי ליתן ביטוי הולם למסוכנותו של המבקש בכביש. בית המשפט המחוזי לא מצא, כי יש בשיהוי שנפל בהגשת כתב האישום, או בחלופי הזמן ממועד התאונה, כדי להצדיק הקלה נוספת בעונשו של המבקש.

6. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בבקשה נטען, כי עונש פסילת הרישיון אשר הוטל על המבקש הוא עונש בלתי מידתי. המבקש חזר וציין, כי כתב האישום הוגש בשיהוי, דבר אשר פגע

ביכולתו להתגונן מפני המיוחס לו, וכי מאז מועד ביצוע העבירות חלף זמן רב. עוד ציין המבקש כי מצבו הרפואי הוא בכי רע, והוא סובל משחפת נגיפית. המבקש טען, כי בנסיבות אלה, יש להפחית ממשך תקופת פסילת הרישיון אשר הוטלה עליו.

7. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור, נחה דעתי כי דינה להידחות. הלכה מושרשת היא כי בקשות רשות ערעור תתקבלנה בצמצום, ואך במקרים מהם עולה שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים לבקשה, וכן במקרים חריגים בהם קיים חשש מפני עיוות דינו של המבקש או כאשר מתקיימים שיקולי צדק כלפיו (רע"פ 5205/14 סלמה נ' מדינת ישראל (3.8.2014); רע"פ 4803/14 מזרחי נ' מדינת ישראל (23.7.2014); רע"פ 4224/14 ברונשטיין נ' מדינת ישראל (24.6.2014)). בנידון דידן, בקשת רשות הערעור אינה מגלה כל שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית כאמור, ורובה ככולה מתמקדת בעניינו הפרטי של המבקש. בנוסף, לא מצאתי כי ישנו חשש מפני עיוות דינו של המבקש או כי מתקיימים שיקולי צדק כלפיו.

לא למותר הוא להוסיף, כי בקשת רשות הערעור ממוקדת בחומרת עונשו של המבקש. הלכה היא כי, ככלל, טענות בדבר חומרת העונש אינן מצדיקות קיומו של דיון ב"גלגול שלישי", אלא במקרים בהם עונשו של המבקש חורג באורח קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת והראויה (רע"פ 5266/14 פלוני נ' מדינת ישראל (5.8.2014); רע"פ 5064/14 נתשה נ' מדינת ישראל (22.7.2014); רע"פ 4323/14 מולדובן נ' מדינת ישראל (26.6.2014)). בענייננו, מידת עונשו של המבקש אינה חורגת ממדיניות הענישה הראויה, ואין בה כדי להצדיק היעדרות לבקשתו. אכן, על המבקש הושת עונש פסילת רישיון לתקופה ארוכה, אך זאת יש לבחון על רקע אי-הטלתו של עונש מאסר בפועל על המבקש, חרף התוצאה הטראגית של התאונה, לה גרם ברשלנותו. נוכח מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של גרימת מוות ברשלנות, הכוללת, ככלל, הטלת עונשי מאסר לצד פסילת רישיון הנהיגה לתקופה ארוכה, נראה כי עונשו של המבקש הינו על הצד המקל (רע"פ 329/14 פושינסקי נ' מדינת ישראל (19.3.2014); רע"פ 9454/12 טקאטקה נ' מדינת ישראל (7.1.2013); רע"פ 1300/14 מורי נ' מדינת ישראל (25.2.2014)).

זאת ועוד, הערכאות הקודמות נתנו את דעתן לכלל השיקולים הנזכרים בבקשה בקשר לחומרת העונש שהוטל על המבקש, ובכלל זאת התחשבו: בשיהוי שנפל בהגשת כתב האישום; בחלוף הזמן ממועד ביצוע העבירה; ובמצבו הרפואי הקשה, וברי כי שיקולים אלה הם שהובילו אותן להימנע מהטלת עונש חמור יותר על המבקש.

8. לאור האמור, בקשת רשות הערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, ה' באלול התשע"ד (31.8.2014).

שׁוֹפֵט